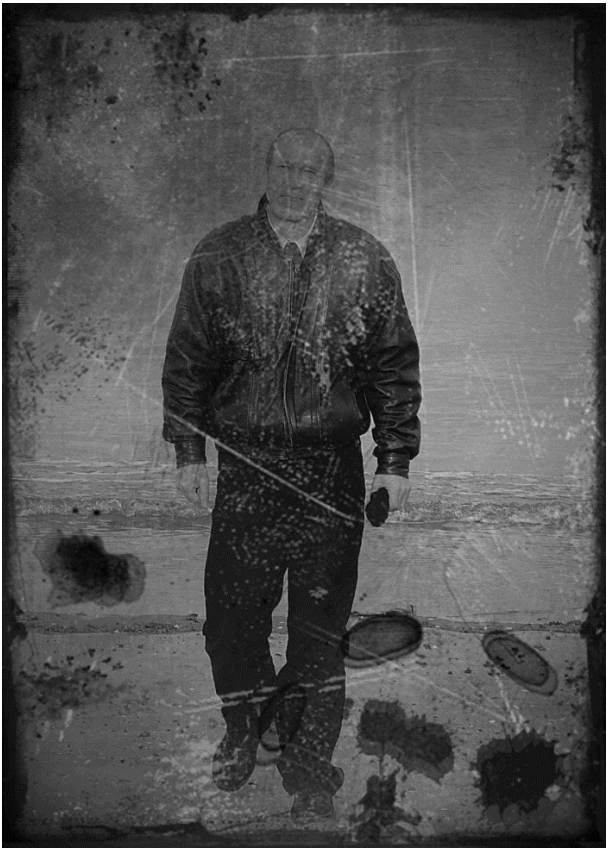

benczes s. gábor

a vakondok álma

© Benczes Sándor Gábor 2010
e-mail: bsgabor@gmail.com
web: szinlap.blogspot.com

A szerzőről készült fényképeket készítette:
Benczes Laura és Benczes Andrzej

Nyomtatásban megjelent: 2010-ben
Kiadó: Hungarovox Bt.
e-mail: info@hungarovox.hu
web: hungarovox.hu

ISBN 978-615-5079-03-0

A kiadást támogatta:
Budapest Főváros XVII. kerület Rákosmente Önkormányzata,
Közkincs Közhasznú Kulturális Egyesület

életskicc

ötvennégy surd somogybükkösd figyelek formák csurgó élmények szétkent színek kidobott írások pécs szerelem elveszett rajzok varsó okos fiam tervek budapest élet gondolatok semmi különös tovább tehetséges lányom még mindig szerelem versek írások fordítások színek elfáradtam versek képek élet itt-ott nem érdekes már tíz is a múlt?

ajánló

Ez a verskötet, *a vakondok álma*, egy hosszú és küzdelmes költői felfedező út fontos állomása. A költő a megtöretettség és a pusztító világzavar médiumaként szólal meg. Azt érzékeli ugyanis, hogy „az idő összekeveri az éjt és a nappalt”, hogy a létezés csupa tragikusan groteszk szorongás, hogy ebben a nappalnak hitt éjszakában kialudtak az irányfények. Az erkölcsi értékek, mint mértékegységek az uralkodó érdekek kedve szerint változtathatók. A humánum képviselője, a költő, ebben a helyzetben épp önmaga tehetetlenségét átélve jut el a lázadás gesztusáig. A költőnél ez a szorongva kinyilvánított szándék fordul át a költészet paradox csodájaként a létmegértés irányába, mikor akarva-akaratlanul, vállalva az embermassza végzetes elidegenedettségének következményeit, tétován, mégis az önfeladás ellenében megpróbál ár ellen úszni. Hitet keres, ahol a „fűszálak hegyére tűzve... minden szó újravirul”.

Baán Tibor

a bookhouse ajánlója

Eredeti költői világot teremt benczes s. gábor, aki a mindennapok apró mozzanatait, a tárgyi világ elemeit, a modern ember önmaga számára épített mikrovilágát emeli át egy magasabb rendű síkra – a szavak mágikus erejével. Álomszerű, szürreális fényt árasztanak zenei ritmikájú, szép versei.

ajánlom...

ezt a könyvet mindazoknak, akik miatt megírtam – azoknak, akik megkeserítették az életemet és akik örömöket okoztak, ajánlom mindenkinek, aki kíváncsi a gondolataimra, a véleményemre, aki utál, aki szeret, ajánlom mindenkinek, aki tud gondolkodni, elképzelni és átélni pillanatokat, szereti az igazságot, szereti az életet, a szomszédot és az udvaron árván maradt hangyát, ajánlom a könyvet annak, aki tud olvasni, és tudja, mit olvas, ajánlom az irigy embereknek, a rosszindulatú banyáknak és a gyönyörű nőknek, a férfiaknak, a gazdagoknak, a szegényeknek, a mindenre rábólintóknak, a mindent kritizálóknak, ajánlom hát mindenkinek...

ajánlom annak a kevés barátnak, a voltaknak és előre az újaknak, akiket tisztelek, és akik tisztelnek...

ajánlom ezt a könyvet azoknak, akiket nagyon szeretek, akik miatt érdemes aggódva is élni, legnagyobb kincseimnek, gyermekeimnek...

és legfőképp ajánlom ezt a könyvet feleségemnek, aki körül gondolataim forogtak, mikor a verseket írtam, akinek a legszebb érzéseket köszönhetem, amivel egy ember, egy férfi találkozhat – a szerelmet, a gyönyört, amiből valóban ember lettem...

tehát – ajánlom magam...

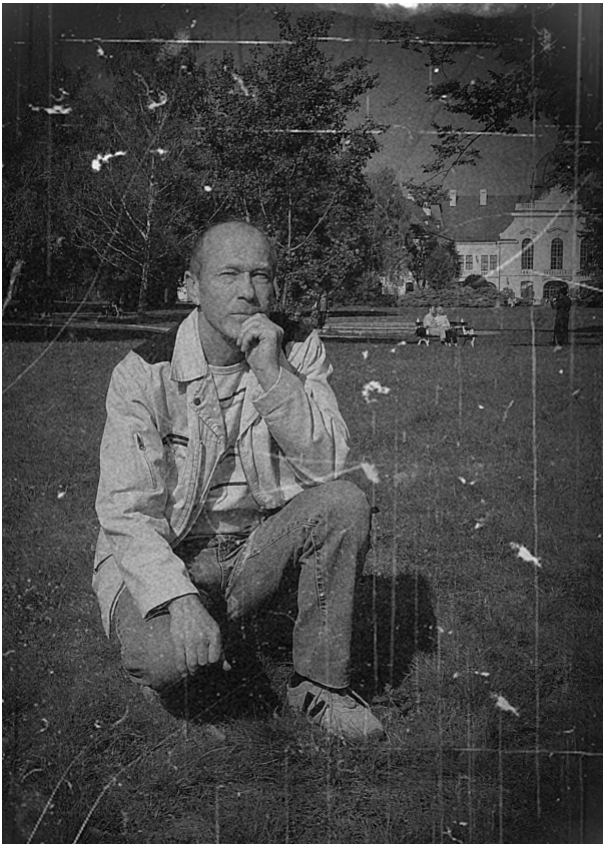

feketén & fehéren

üveglapon árnyak és karcok
az ablakban fel-alá sétáló lábak
négy mozdulatlan kacsa fából a padlón
üres tányérok kiürült üvegek
/// várakozás

számolva a napokat
akár egy feldobott pénzérme forgása
olyan a sors]
hiába a feljegyzett ölelések
hiába a megpenészedett csók íze
a száj sarkában – – –
hiába a hajnal hiába az este

két mosoly közé szorított élet
két tenyérbe vésett
feleslegesen rohanó gyűrött vonalak

az asztalon a pohár és a mécses közt
a leszórt szirmok alatt
a leejtett aprópénzek között vagyok

---

megj.: lejegyezve egy pub-ban, valahol Skóciában; „üveglapon árnyak és karcok" idézet Skrym: Csigaház c. művéből

zavar

az idő összekeveri az éjt és a nappalt
zavartan megáll

a költő lejegyzi a pillanatot
de senki sem tapsol
hát közömbösen vállat von

a fűszálak hegyére tűzve később
minden szó újravirul

szorongás

azaz a szerelem félelmei

(1)
minden nap megölnek
mellemben táncol egy kés
fejemben ólombogarak futkároznak

de semmi sem számít
csontom szilánkjait összeillesztgetem
szememet kinyitom
s megkóstolom a levegőt

de nem tudom – túlélem-e
ha ma sem nézel rám

(2)
olyan halkan
ahogy pupillád szűkült tegnap este
és ahogy hátamon akkor
megrándult egy izom

s olyan hangtalanul
ahogy a holtak fordulnak át
másik oldalukra
ahogy visít a hernyó

vagy ahogy szád sarkából
rám feszül egy kérdőjel
ahogy ajkadon megreped a rúzs
szólj hozzám
olyan csendesen

sor(s)ok

az elhallgatott bűnöket kisorsolják
a mindig-vesztesek nyernek
ilyenek vagyunk

de a tagadást elföldelni mégsem lehet

a szél tompa orrára légy ül
valahol ásít egy kakas
csak egy ember
sikít a kereszten

[azt szeretném]

azt szeretném
ha a fény a szavak
ha te

valamikor ujjadra akartam húzni a vízgyűrűt
a lehetetlen álmokat megélni

most szoríts magadhoz
kérlek – – – erősen szoríts
fojts meg (ennél szebb halált
úgysem kaphatok)
álmaimból már csak ez maradt

[most]

most
ha lefekszünk
        az ágy széles
mint rég

a melled úgy lendül
mint   harangnak nyelve
(a szemem rólad le nem veszem

hanyatt fekszem
hogy jól lássalak
várlak
        várom hogy beleess   kezeim
széttárt csapdájába

amit gondosan pramparam felállítottam
neked
te
mellém fekszel
fejedet vállamra teszed és
és és és elalszol

[egyre többször gondolsz a halálra]

egyre többször gondolsz a halálra
de nevetsz

a halál csengettyűkkel érkezik
fénysugarakkal és sietve
(annyi dolga van

annyi dolgod van rohansz
gondoskodni rólunk
most nem érsz rá

elkerülitek egymást
ezerszer
mígnem valami hülye napon
ó borzasztó napon
egymásnak ütköztök
nevetve és csengetve
apró harangocskáitokkal

[késő van]

késő van
ideje lefeküdni
az ágyban te vagy és a képzelet
jó volna melléd bújni

melletted visszaidézhetem
azokat a napokat
amik nem történtek meg
amit szerettünk volna

ha lett volna
egy másik életünk
talán pont így gurultak volna el akkor is a kövek
a talpunk alól
?
mint kovács formáljuk
pillanatainkat
hűségesen görbítve a teret
a lépteket
és a kérdéseket
  megbecsüljük
és minden kalapácsütésünket
mert abból építettük
az elrontott
[nevess csak vagy sírj – – – az mindegy már
realitásokat

[sosem vagyunk egyedül]

sosem vagyunk egyedül
ha másfelé fordultak is a szemek
kelletlen viseljük a terheket
és betonfalakat építünk magunk köré

de áttörik
légkalapáccsal
vésővel
és tekintetekkel ezeket a falakat
karcolásokkal simításokkal öklökkel

fáradtan
vársz a falak között
maradsz abban a ruhában
amiben vagy

mígnem felteszik az utolsó kérdést
s te válaszul
behunyod szemed
és azt hiszed
azt hiszed jó az
ha nem érzed többé
a tekintetek súlyát

szerelem

ideje visszagondolni
izmokat mégegyszer megfeszíteni
a nevetés már olyan
mint éles kés a konyhaasztalon
– – – ahol te állsz
és elmondod mai panaszaidat
pont olyanok mint a tegnapiak
nem válaszolok –

csak elgondolkodom a valamikoron
az emlékeimet eres kezekkel rángatom
és beleképzellek álmaimba

a szerelemről beszélsz
elfelejtetted rég
mesékre már nincs idő
elküldesz inkább
de maradok –

a szerelem több annál
mit költők szakadt papírjaikra leírtak
a szerelem több mindennél
/ az a hovatartozás felismerése

felülemelkedni

felül emelni magam
a hétköznapokon

! micsoda feladat

gyenge vagyok
és ráncos a homlokom

azokat
még kitűzöm
magam elé
de csak nézem
zsebre dugott kézzel
már végtelen nyugalommal

magány

a küszöböt régóta
senki nem lépi át

az óra a falon
a villanyórával beszélget
halovány virág iszik a vázából
szürcsögve

türelmesen nézi a
tükröt
és a megemelt pohár
csendben zuhan a

hirtelen ötlet

kezem válladon
(türkiz hüllő lélegzetvétele
nyakadba maró pók
láncon súlyos vasgolyó

gyere
– – – mesélj nekem a rémületről
ami szemedben hirtelen
szétterpeszti gyökereit

harapások

vasárnap este az asztalra
virágot teszünk batiszt szalvétákat
két hosszú gyertyát
a terítőn a foltokat eltakarjuk
de egymás szemébe nem nézünk

harapások

kint zöld lámpafény sétál körbe
várakozva

út

akkor indultunk el
mikor a cseresznyefa virágzott
kövekbe véstük kétségeinket
átléptünk minden útkereszteződést

(a keresztek alá virágokat ültettünk)

számoltuk a napfelkeltéket
a felhőkből jósoltunk
és csontjainkat ápoltuk

///elfáradtunk
és most lassan megyünk
kezünkben két fáklya
hátunk mögött
kavicsok gurulnak

hangod

? ki emlékszik arra
mikor még csillogott szemedben
az extázis – – –

nem emlékszem
felhúzott szemöldöködre
a kompótok ízére
sem ágak visszapattanó surrogására
konyhába fúlt dallamokra
koppanásokra

arcod vonásai mások
mint sav
szétmarta a rengeteg év

már nem emlékszem semmire
! csak hangod érintésére
mit érzékeimbe beleégettem
mikor meghajoltam előtted

[gondolni...]

gondolni a kezekre
a polcokon suttogó mesékre
a letört ágakra homoktölcsérekre
cserepes ajkakra
szemek dörzsölésére
[keresed a válaszokat
amiket régen elfelejtettél – – –
az égig érő vágyakra gondolni
a gyerekekre
homlokukon csillagok

kérdéseket sorolnak
a pilinckákat most félre kell tenni

és gondolni a kövekre
a megroskadt vállakra térdekre
íme az ember
hát gondolni kell a keresztre
mormolni őszinte imát
és a szalmabábokra gondolni
kenyérmorzsákra szélre
a hírekre miket hozott
gondolni ma az elveszett szavakra
ölelésre

messze a híd
de az öregek már suttognak róla

a félelmetesekhez

? de hogy mondjam el neked
az igazat
– – – ülsz aranyodon
ujjad emeled – – –

? a megzápult híreket
(a szomjas tengerek óhaját
a sziklák kétségbeesését)
– – – ha derekamat töröd
vércséknek adod
bordáim bazilika-ívét ?

? hogy beszéljek hozzád
ha pribékek nyála folyik
birtokod körül
és kutyák csaholnak
minden utcasarkon

! nézz a szemembe
s meglátod a repedéseket
trónusodon (az eső a hó
a szirmok és fejek hullását)

meghallod akkor
annak a csecsemőnek sírását is
aki helyedre ül majd

hamar feledve
amiről nemrég beszéltem neki

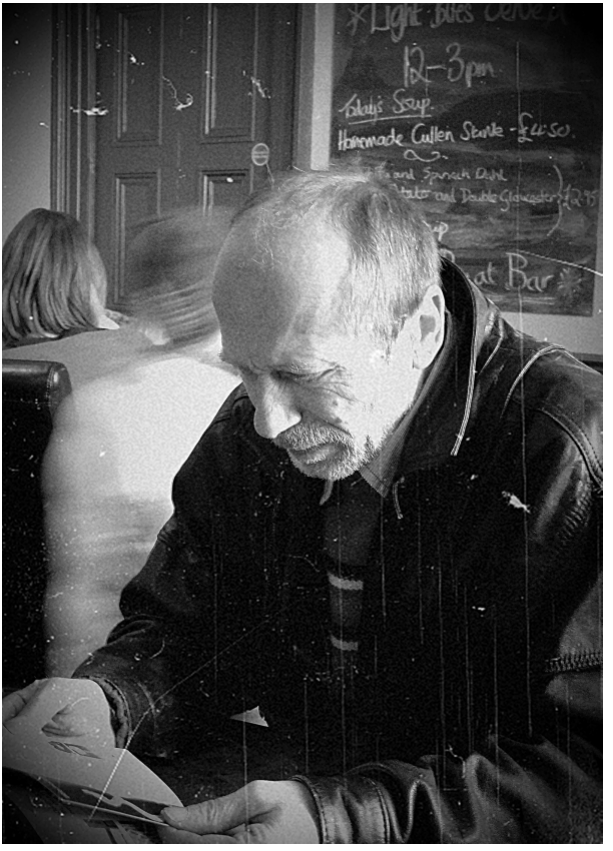
12-3pm
Tatties Soup
Homemade Cullen Steak
at Bar

a vakondok álma

most csak a szárnyakról beszélek
és a vakondok álmáról

hiába kiabáltam megnyúlt fületekbe
a szavak jobbkéz szabályát
hiába súgtam litániát a markotokba
felemelt ujjamat kinevettétek
tenyereim közé ragasztót öntöttetek

tehát a szárnyakról beszélek nektek
és a vakondok álmáról

a zene megkövült a síkságon
zongoráitokban elhervadt muskátli
– – /// hiába kotta hiába leütött billentyűk
ti csak a falakat bámultátok
a ciráda nektek kedvesebb volt –

most csak a vakondokról beszélek
aki álmában hátára szárnyakat kötött

ember

Spinozára gondolva

világod pont olyan amilyennek megcsináltad
deszkából vaspántokból kovácsolt szögekből

barlangokba piramisokba cirádás oszlopok alá
óriás kőkockák közé temeted magad
falra fested az aratást
a vérvörös ásítást hallelujákat
öldöklő dárdádat pengéket
falloszok vaginák izzadó küzdését
meséket a sosemvolt völgyekről
és valamiféle megbocsájtást

palotád négy fal
minden erődöd görcsös ököl

*
kérdéseidet gondosan borítékba zárod
és poste restante elküldöd a penészes ikonok alól

hajnali könnyeidet megcsodálod
szárnyakat ragasztasz csigolyádra
hogy krétával megrajzolt egyenleteidet igazold
az egyenlőségjel mögé fényképedet kasírozod
hajóid orrára sárkányfejeket ácsolsz
és kettébe hasítod vele a vizet

szárnyaidat ólomból öntötted
hajód vitorláin körmök nyoma

*
homlokodon billogként villognak
a szeretők festett szájain
lángszemű gyermekek ajkain
átpréselődött kérdések

és válaszért lehajolsz
a mocskos utcakövekhez
füledet málló vakolatra
kérges fák törzsére
madarak ziháló mellcsontjára szorítod
kezedet felemeled
felnyúlsz a csillagokig
énekbe mártod szenvedésed
és kongó folyosókon ordítva
fojtogatod a tekinteteket

ujjad az égre mutat
lábadban megfagyott lépések

*
tüzet raksz két remegő fehér comb közé
a hamut flakonokba zárod
két kezedben hegyeket hordasz

álmaidat zihálva üldözöd
elektromos jelekkel megjelölöd
gondolataid csikorogva
befordulnak a következő sarkon
képzeletedben könyékig nyúlsz
az utcalányok blúzába aztán
letagadod robbanni kész vágyaidat

az árokparti hóban megmosakszol
az ajtót bezárod magad mögött
és elgondolkodsz: hol vagy

ajkad szegletében kiserkenő mondat
füledben zongora billentyűi

*
majd egyszer megkérdezik neved
hirdetőoszlopra fák törzsére ragasztják képedet
és sorszámot húzol a dobozból

körülötted némán állnak társaid
gyűrűjüket leadják a pultnál
hónuk alatt szorongatott
dedikált festményeiket
a játszóterek hintáinak láncait
szakadt újságlapokat
összekulcsolt kezedből kirántják fekete könyvedet
melynek minden sorát te írtad
de semmit sem értesz belőle

torkodból elfúló trombita hangja robban
sárrögök potyognak szemed sarkából

---

megj.: Spinoza: deus sive natura (az isten maga a természet)

[a mozdulatlanság fáj]

a mozdulatlanság fáj
tehát el kellene fordulni tőled

a fényképek a polcon szögek
pillanatokat rögzítettek
látom
ami tegnap tegnapelőtt régen volt
[számolom a napokat]

leoltom a villanyt
és nem mozdulok
[csak számolom a napokat]

az én világom

a föld alatt élek
gumók gyökerek rettegők között
itt csend van és sötét

néha madarakról álmodom
villamos száguldásáról kacagásról
és köszönök a papírsárkányoknak

egy követ őrizgetek
egykor repülni szeretett volna
sima hátán véres erek lüktetnek

virágok alatt sétálok
és megpróbálom elképzelni
a szirmok színét és illatát

rég elfeledtem szuszogó hangját
az északi szélnek
ritmusát a dombok hajlatának

majd egyszer felemelem fejem
bátran szemébe nézek
és csókot küldök a büszke napnak

effektusok

(1)
ha kinyitjátok végre az ajtókat
nem szabad azonnal kirohanni
a friss levegőre
a nap alá állni

előbb mélyen le kell szívni
a terem áporodott szagát

akkor majd
– ha már kinn lesztek
és bár az eső megered
a szél hajatokba tép
ha ijesztőn rátok mered
egy vadállat sárga szeme –

nem fogtok visszamenni
abba a bűzlő terembe
ahol felöltőitek mellett
halottaitok lógnak a kampókon

(2)
kiásni az alapokat
betölteni a betont körbe
a bronz öntésére vigyázzatok
a sorját gondosan le kell csiszolni
óvatosan emeljétek a helyére
majd a zöld penész
patinát ad neki

mondjatok szép beszédeket
kivasalt öltönyeitekben
tartsátok magasra a zászlókat
hogy mindenki jól lássa

aztán el fogjátok felejteni

majd fiaitok oldalára döntik
ezer kis madarat öntenek belőle
és szélnek eresztik őket

(3)
ha egyszerre léptek
kifordul az utcakő a homokágyból
megrepednek a falak
és a dübörgés elől messze
északra és délre elröpülnek
a sovány madarak
a karotok is egyformán lendül
hogy egyensúlyotokat
el ne veszítsétek

azt hiszitek
hogy most félnek tőletek

de hiába fordítjátok fejeteket a nap felé
semmit sem láttok

amott egy kisgyerek
épp elvéti a lépést
csak még nem vettétek észre

fényre várva

1.
a fák csimbókos fején
haldokló napsugarak
fekete hézagok közt kotorászás

2.
gyáván torpanó lábak
az iszapos mező szélén
ahol horkolnak a perje szálak

3.
műanyag fények képzelik magukat
ujjukat emelő apostoloknak
hitüket vesztett utcalányok
lábai közt pénzférgek másznak

4.
nincsenek guruló kövek
nincsenek égig érő kottaszárak
csak lefordult teknő alatt
gyökereket markolászó kezek

5.
valahol öngyilkos lesz
a gyémánttorkú kakas

hat:
majd holnap
széthajtogatom a fényt
a horizonton!

madarak köszöntése

figyeld a madarakat
csőrükben aranyrögök
karmaik közt az éjszaka
szétmarcangolt teste
szárnyukon szél dalol
szárnyukon prizmák fényei

már énekelnek
akkordjaik felfelé ívelnek
ahol a remény van
a kegyelem

átszelik
az idő ciklusos hullám-íveit
elrepülnek a gyászoló menetek felett
az égre fordult arcok és kezek
süppedő utak felett

ha meglátom őket
mindig hangosan köszönök nekik
és várom
hogy visszahozzák
elvesztett kincseimet

hangok titkai

csak egy akkord volt
fehér / fekete mezőn elszaladt ujjak
! csak néhány hang
rézhúron koppanó kalapácsok !

és ámulva megálltak a mozdulatok
a szikkadt levegőben
szemek kékjéből margaréták nyíltak
szájak sarkában elnyújtott (ó)

a villamosok rámosolyogtak a jelzőlámpákra
a homokszemek átölelték egymást
tramtam-taraaam
és az öklökön a ráncok
[a folyó hullámai
– – – elsimultak

[csak egy akkord]
néhány pillanat alatt körbeszaladt a téren
– – –
ez még tegnap volt
de én emlékszem rá]

majd elárulom
miért szaladtak össze a pékek
az ácsok rendőrök és titkárnők
a ziháló park szélén
[ahol a zongorák sétálnak
minden este]

csak a repedt kövek
a sikoltó homokszemek
! a szemek
és a porladó agyagfalak valahol

/// a madarak csontjába van vésve
kopasz koponyákra tetoválva
és a meztelen mellekre
amik kitolakodnak a blúzok résein
majd – – – egyszer
megereszkednek alázatosan –
és a ráncokkal kérgekkel és
kiszáradt kitinpáncélokkal együtt elárulják titkaikat

akkor már öreg leszel te is]
és az idők titkát a hangok titkát
a szemedbe mondom őszintén

és én is leütöm a billentyűket a fekete / fehér
csontokat [a szöszmötölést
szálkás ládákba zárom] majd –
a zongora lába is toppant ütemre
ringatózik a nád a szökőkútban
a függöny leborul hátunk mögött
– – – és a nap – – –

a nap felé tartom az áldozati poharat
száján rúzsnyomok
arcomon rúzsnyomok

ó ! csókolj meg !
[csókolj meg ebben a homályban
és én elárulhatok végre egy titkot a világnak

te én és a galamb

a hajnali harmatos fűben
a templom tövében feküdtünk
te én és egy galamb

megszólalt a bronz harang

s ijedten talpra ugrottunk
te én és a galamb széttárt szárnyán
csillogott a hajnali harmat

gyűjtemény

tenyerembe fel akartam írni
a neveket

tükörbe nem nézek a sötétben
mert félek a holdtól
karmolások
utaznak homlokomon

minden elolvasott sor
– mágnes
őrült kacagás szemeimben
a tudatlanság bátor butaság –
kosnak gerendára szegezett feje

a neveket
a mindenség tűhegyre szúrta

üzenetek

1)
ha nem tudod
megértetni a virággal
mi a determináció –
ha nem tudod
körmöddel a szélbe karcolni
üzenetedet – ha nem tudod
megcsókolni a napot

akkor semmit se

2)
korhadt ládán állt
körötte bólogattak a vörös arcok

később elvitték
ki kellett pakolnia foszlott zsebeiből
az ellopott szavakat

3)
ha az a kismadár
amelyik a billegő ágon
énekel (pont olyan giccsesen
ahogy leírom éppen)
hirtelen lehull a porba döglötten

tökéletes lesz a csend
üres és akkor nem lehet már írni többé
giccses szavakat erre a gyűrött papírra

ezek a szavak

most nem érek rá az üres szavakra
nincs időm rímeken nevetni
hegyekre feszített csipketerítők azok

most más dolgom van
a hallgatásra kellenek a percek
miket öszvérek cipelnek mellettem
most a tengerekhez megyek
ahol beszélgethetek a hullámokkal
ütemet ők adnak nekem

semmit nem mondotok
falak penészes fúgáit hallom
repedéseitek egyformák
unott krákogások a falitükörben
ezek a szavak összerakott dominó csontlapok
ezek a nyöszörgések lápok böffenései hajnali
ködben
ezek a szemek ezek a rebegő szemek
ajkak felhúzott orrcimpák porba hulló fejek
ezek a kérdések
diszharmóniák a boltívek alatt
a léptek összetörik a gallyakat

jó lenne aludni a lombok alatt
és megérni a végtelenséget
az időspirálban kószálni és újrakezdeni mindent

[az óceánok vize csak könny
semmi más

jó lenne

pedig milyen jó lenne
elsétálni a zebrák előtt
állunkat kerítés deszkáira támasztva
a felhőkre találós kérdéseket mondani
vállunkkal az időt lökdösni
az esőben állva
(zsebedbe gyűrt öklödben
zsebkendő)
lemosni a ránk ragadt port
és letagadni az atlantist

és milyen jó lenne
a válaszfalakat lerombolni
és a kérdéseket szabadon engedni
a pórázokat elszakítani
tapsokat hallgatni a karzaton //
szobrot faragni sysyphus kőtömbjéből
megcsodálni a halált
egyszer van akárcsak a születés

milyen jó lenne
mosolyogni az elzavart angyalra
sétálni a titanic fedélzetén
– – – a kérdőjeleket spongyával
letörölni
a bugyikba nyúlni ölelkezni napestig
hangyáknak szabadnapot adni
(nézz a szemembe
látod már benne
mint nő gyökere álmaimnak ?

szem-pillanat

az ablak mögött álltam
az ablak mögött álltál
az ablak mögött a sötétben
eső verte egy lepke szárnyát

lekapcsoltam a lámpát

az ablak mögött a sötétben
megcsókoltam szempilládat

az életed arca

milyen az életed arca ?
az emlékmagok elhullajtva
madarak elé vetve – esőben áztatva
színesre festett
hitetlen papírok az utcakövön

no de milyen az arca ?
kitárt ajtók tátongása
zsanérokra feszülő erő
egy lágy mozdulat
csak kifaggatott kulccsal nyitható

de az életed arca ?
alázatnak gyökerei kiirtva
kezeit tördelő döbbenet
varjak vájta gödrökben hegedűszó

no de milyen az életed arca ?
maszkomat eladtam a kalmároknak
a tükrök elfordultak a fal felé
csak az idő ölelkezése válaszol
// de mondd – – –
ugye a márványokat emlékekből mintázzák ?
szép azokon a szobrász kezének
szitkozódó ütése

utolsó vers

nem szólok már se fülnek se szemnek
a deszkás csarnokokba csak unatkozni járnak
és könnyíteni magukon a paravánok mögött

nézd – a madarak kék hátán csillan a fény !
most épp délre fordul csőrük
szótlanul kóstolják a tük
rök árnyékait – tűz izzik szárnyuk végén

igazat mesélő betűkre nincs szükség
krepp-papír tulipánok mindenütt
és piros sapkák ///

láttam én láttam a szekrények szörnyeit
felém intett ezer lábuk
míg korgott izgatott hasuk
lenyalták arcomnak könyörgő könnyeit

körbehímezik a folyók hordalékaiból kirántott – – –
penészes hangjaik apollónokkal versenyeznek
szeretet-szobrokat faragnak homokból

most szavakba öntöm a szerelmet – csendben
hajolj mellemre oda rej
tettem a titkokat – felelj !
érzed mint fordul feléd minden kis sejtem ?

mert a vihart letagadják és a gondolatokat –
és gyönyörűnek látják syphilus ajándékát
[megírtam hát utolsó versemet

snap

este fáradt voltál
kiserkent ajkad bal sarkán
egy szó – egy szomorú vércsepp

mikor elaludtál
görnyedtre gyúrt vállad csontján
egy fekete lepke fénylett

miért?

a forgolódó fákat értem
gyökér törzs és az ágakon
színes kis madarak

a háborút is értem az több
mint elcsukló sziréna mint pár
cipősarok a macskakövön

a halványzöld vonatot –
épp átrohan a halk mezőkön
és kihajolni veszélyes

de téged!
nem értem hova menekülnek
a hullámok ilyen hirtelen
szemed óceánjából

éneklő madarak

énekeljetek apró madarak

énekeljetek ti nők körmötök beszakadt
lábatokon az ér dagadt
és kócos fiatokról meséltek
könnyetek éjjel párnátokra pottyan

ti gyermekek gondolataitok
a jövőbe szalad legyintve
remegve füvet szívtok a dohos
kapualjban és apátokra gondoltok

énekeljetek
ti férfiak görbére nyomja hátatok
a mázsa ti fehér hajú férfiak
szemetekben villan a gúny és
kétségbeesett káromkodást röhögtök

énekeljetek rongyos madarak

éhes háború van
az emberek bicsakló lábbal mennek
hogy megvívják csatáikat

este büszkén számolnak be
korcs diadalaikról
és egymás vállára borulva
sírva számolgatják veszteségeiket

énekeljetek kopott madarak

mert rohan velünk a vonat
műbőr ülésein fészkelődünk
számoljuk az időt
a szendvics morzsája cipőnk orrára hull
és bámuljuk az eget közömbösen
rádiómban két reklám között
Armstrong trombitája sír
a koszos ablakon túl sárban nyög
a piros traktor és a telefonoszlopok
megdőlve nézik a bolond rohanást
a szomszéd fülkében szőke nő
hamisan énekel szeméből kikopott a
kacér villanás a harisnyáján menekülve
felszaladt a szál – – – csókot hintek a falon át
ámulva piros retiküljébe teszi
a másik fülkében egy öreg szalonnát
szabdal bortól piros orrán a húsz wattos
fény megpihen
a keskeny folyosón elvonul egy
papírbőröndös család a gyerek bőg
mert ráaggatták a kék kabátot – ünnep van
utazunk

énekeljetek szakadt madarak

nézem hajlongó testét az ágyon
fejemben sikamlós képek mozaikja
villog s mert a Hold benevet az ablakon
én riadtan összerántom a rőt függönyöket
és kezemet derekára fonom

most... most énekeljetek cifra madarak

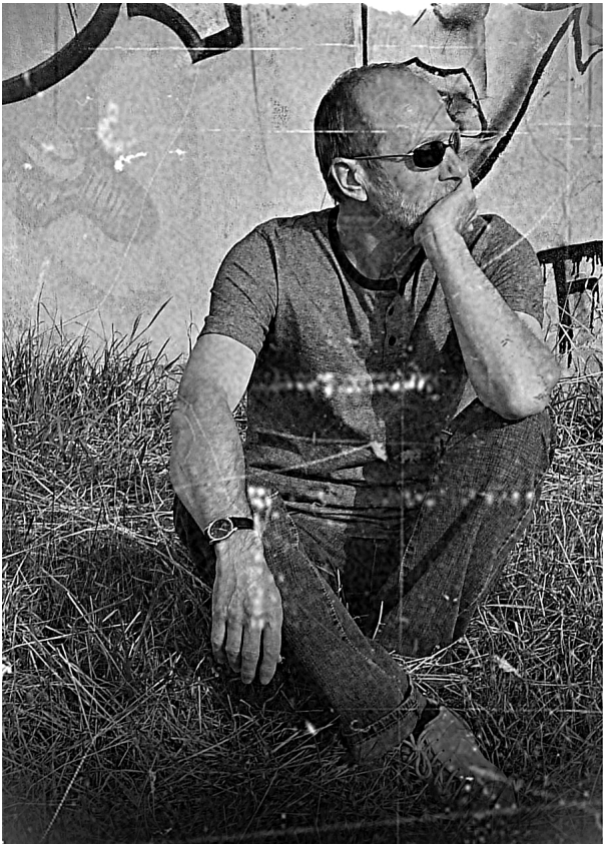

szótlanul

némán ülsz a széken
a balkonon állok
kijössz a balkonra
a szavadra várok

csendben állsz mellettem
szempilláid mögött
fürdik a sárga hold

állunk a hűs kövön
a fekete égen
egy hegedű sikolt

felemelt kézzel

rázom a rácsot
és nyílik az ajtó
még nem mozdulok

a szívedbe karcoltam magam

a kérdéseket a nadrágzsebembe
dugtam
(ne keresd
– ujjad matat a combomon)

az ajtót halkan csukom be
és a szememet

a kezemet feltartva
a napba áztatom

repülni

1.
gyere menjünk sétálni
mint fekete selyem suhog rajtunk az este
nézd az árnyak nyakunkba borulva
sírnak a lámpavas tövében
lábunk elé esnek a részeg illatok
és istenemre mondom
a madarak csak azért dalolnak
hogy tudd – – – az égre felrepülni gyönyörű –
ne sírj / majd egyszer mi ketten
felhasítjuk az eget

2.
most éppen dúdolnod
énekelned kellene de nincs miért
most sétálni szeretnél pitypangok között
könnyes fűszálak fölött lebegni
de lábadba csontos kezek kapaszkodnak
most éppen szállnod kellene
de Daidalos már rég halott
figyelj csak! két melled lendülése még nem válasz

3.
melleid gömbölyűsége örök ima
hátad íve gordonka húrja és lábad
combod fáraók cézárok festők álma
de szemedben rőt vihar szemedben tépett szárnyak
árnyékod vad folyó fehér arcodon könny
/// csatold fel hátamra szárnyaimat
és erősen markold meg kezem

meztelen

viharban meztelen házfal
őszi szélben meztelen ágak
meztelen válladon
tíz ujjam sétál nesztelen

[én tudom...]

én tudom
a föld száguldva dőlve veszi a kanyart
és elsuhannak a fák a vonatablak tükrében
    néha én is velük száguldok
    vissza

én tudom
hogy a hangya szelíd fején kétoldalt a választék
    simítsd meg
és erős a vára (a mi istenünk)

és sír a lepke ha jön az este
én tudom én tudom
árnyam hallgatag kapaszkodik belém
    és gyáván mögém bújik
    ha öklével nekem esik a fény

és a jég a jég
talpam alatt csak mosolyog
és mozognak alatta az üres szó-buborékok

és azt is tudom
hogy tegnap csendben
aludt a hold mint jóllakott kerek folt
    és mellette ültek mind
    a csillagok

csak azt nem tudom
hova tűnt a szikra szemedből
    hűvös az éjszaka gyere be

csillagok

(az ember, a szerelem, a nők és az istenek)

[1]
csendből lett faragva
sóhajokkal ölelve
illatokkal díszítve

most becsomagolva
ládájában alszik
és mosolyogva nézi
a csillagok hullását

[2]
az ember feltalálta a kereket
és lándzsákat faragott a sziklákon
aztán kocsijával kiszáguldott a mezőre
lándzsájával felhasította az eget
és megcsodálta a csillagokat

az ember akkor éjjel
feltalálta a szerelmet

[3]
a kovács üllőjén éles lesz a vas
a léptek dobbanásától süket lesz a költő
a szavak feltornyosulnak az asztal két oldalán
és a homlokokból keresztek nőnek

de én csak szótlanul nézem
ahogy fedetlen melledbe harap
egy pillangó

[4]
ha szétszakad a fény és a hangok
a márványon pattognak
ha a gyémántkristályok opálosak lesznek
és Bartók fáradtan a kottára hajtja fejét
ha a fürjek már délben elhallgatnak
s ha a léptek inkább visszafelé mennének
pihenni kell – pihenj te is

fejedet fektesd mellemre
és én egyenként megsimogatom hajszálaidat

[5]
most ne szólj csukd be két jáspis-szemed
csak feküdj ide és hagyd
hadd bámuljanak meg az ablaküvegek

hallgasd a molekulák zenéjét
mint bárkaringás az öbölben – hallod?

hajad elterül a párnán két kezedre pacsirta száll
én sóhajokat lopok tőled míg a csillagokra
gondolsz
én rád hajolok és megcsókolom az univerzumot

[6]
annyi mindent láttam
már tudom – – – semmit sem értek
elfáradtam...

most egyszerűen jó lenne belehalni
ebbe a szerelembe

[7]
szétfútt haja búza kalásza arca bazilikák
kupolája melle fáraók nyughelye dereka
hullámok csobogása két lába
két combja athén csodája
láttára eltévednek a villamosok
a kirakatok egymás kezét fogják
és a függönyök kihajolnak az ablakokon

hirtelen pőrére vetkőztette szemem
megcsillant a napfény szeméremajkán

[8]
szépsége épp a földig ér szemében álomképek
sóhajától felborulnak a szárnyas csónakok
megölelném és elhordanám kezemben
két csúcsos hegyét – – de csak nézem
ahogy lehajol megsimogatni egy kígyó fejét

fejüket lába közé fúrva lakomáznak
az őrült istenek

[9]
ma éjszaka őrült bál van
színes ólomablakok mögött táncolnak
a boldog istenek
két keringő között elvonulnak
arannyal ékített szobáikba
hogy izzadtra öleljék egymást

odakint köhög az emberek követe
kérdései összegyűrve két bütykös öklében
– – mosolyogva nézi a csillagok hullását

hallgatni

szivárványt festeni celláinkba
utcakőből új Bábelt építeni
(madarak szárnyából Vivaldi szól)
ülni a felhők sarkán és hallgatni

és ellopni a csókokat újra és újra

szögek jajgatása

és ebben a szobában van
a csend
a porszemek néma kottára
táncolnak és a pókháló ritmusra ring
a szavak a párnák alatt
alusznak álmodnak hallgatnak
és a léptek innét ijedten visszafordulnak

és ebben a szobában vannak
a hangok
ülnek az ablakpárkányon és
babilonról vitatkoznak esőről sivatagról
mindenféle zene morog a fogak között a
a kattogások pedig fagerendákról
lógnak le egy forrás bugyborékoló vizébe

abban meg van
az élet
hentes ügynök kurva a sarokban
katona pierrot és a kopott asztalnál négy
tök ász te én – még sétálok itt egy kicsit
és hallgatom a szögek jajgatását
két tenyeredben és lábaid boltívében

talán

a szürke felhőkből milliárd hófehér pehely potyog
    kotyog a kávéfőzőm
a vén totyakos fákról csendben
egy nő nyakába borul a hó – ráül a lábnyomokra
                az ablakból szép
fehér szem
            fedél
                nélküliek
újságpapírt gyömöszölnek kérges cipőjükbe
rajta hírek híresség̈ek képek
képtelenségek a tévében Chuck Berry
„you can't catch me" – szép ez a tél a félemeleten
takarít – – ó – – nő
dúdolva mossa a folyosót
koppan a faltól falig rántott rongy
négyszáz egy óra a latyak
        ért
                ék
valahol megszólal egy hajóduda – zajlik a Duna
                                    az élet
négyezer egy óra oda-vissza
az ablakpárkányomon kihajol egy jégcsap
a ronda fákról hullanak a hős madarak szép
                                    sorban
és szól a szobában a blues
és jössz te
    a fotelbe hull rólad a blúz
/// micsoda elcsépelt rím
és jössz te és megcsókolsz
                talán

börtönök

ledőltek a börtönök falai ///
addig csak pusmogás volt
meg elfojtott miértek sárga kartotékok
legyintések bujdosó álmok
zsebekben összeszorított öklök

most szabadon ki-be mászkálnak a
gondolatok a romokon
a falak repedésein át
a dalban ott lehet végre a szó
a hallgatás kibújik csigaházából
és a kezekben nincs piros kendő

a gyerekek hintáit kékre festik
a papírokat összegyűrik
vagy kis csákót hajtogatnak belőlük

mert nincsenek börtönök
hát holmi anonymok
és száz caudillo ezer phatos fidulát penget

de a hatalmasságok új börtönöket építenek
szavakból eskükből tüskés bozótból
zsebekből ellopott kínokból
fülekbe mormogott sóhajokból

hatalmas lakattal járnak körbe
kezükben kulcsok zörögnek
a fákat pedig térdre kényszerítik
hogy átugrálhassanak a görnyedt hátukon

maguknak várakat emelnek
ellopott sóból zöld mezőből
venyigéből sárba döngölt igékből

gondosan felszeletelik a catókat
és a csigákat kikergetik a házukból
mert hallgatnak és nincs kezük
nem emelnek új zászlót
nem akarnak vállakra borulni és zokogni

a börtönök megtelnek lassan sápadt homlokokkal
hangokkal szegekkel rézkilincsekkel
halk miatyánkokkal kagylókkal
nádfedelű kamrákkal

és a rhetorok nem kérdik a kelő napot
az északi fényt a déli passzátot
a szemek pislantásáról
az ajkak közé szorult ráncokról

azok kinyújtják kezüket
mert azt hiszik a pillanatnyi ölelés
az arcukba suttogott anya
szirének áriái lidérchangok
a csókok a homlokon megmentik őket

sokan sóhajaikat kupákba töltik
és isszák isszák sírnak isszák
csontos ujjaikkal vonalakat rajzolnak
és rozsdás virágokat öntöznek
mások megsimítják a fák kérgét
kutyák szemöldökét
házukat becsomagolják

de csak üres hangok mindenütt
integetések himnuszok rózsa tövisei
az utcasarkokon és a bordák alatt
az elveszett álmok kosárba dobva
faragott botok földbe szúrva

az elégedetlen lábak a földre taposnak
szemekben folyók úsznak
a rózsaszín nyelvek forognak
ölük tátott csőrű kócsag

a sok zenész pedig okokat keres
puspángok tövében üvegfalak mögött
omladozó barlangokban
dohos szobákban fűrészek fogában

és másik börtönt faragnak
zihálásból könyörgésből hallgatásból
dögkutak morajából pusztulásból

pulpitusukon feszengve
igazságot kiáltanak a felhők szegélyébe
zajonganak

játszanak színes gyökerekkel
neuronokból terítőket kötnek
selymet varrnak kétségbeesésből
egyenruhát keresztekből
csillagokból
fekete szirmokból
jajszavakból

zuhanni

szétterpesztett szárnyakkal repülni
széttárt karokkal állni az esőben
becsukott szemmel zuhanni
becsukott szájjal ordítani

becsukott markomban Jézus apró szobra

a szögek

...
elfogyott a szög
csak három maradt

egyet ide vert be balra
keményen
(erősen tartson)
a másikat a másik oldalra
óvatosan
(el ne görbüljön)

ezzel meg
ezzel meg
nagyokat ütve
egyszerre szögezte oda
mindkettőt
...

csend/élet

vasárnap kora reggel
sétáltam a kertben merengve
s néztem amint a fűben egy

kis csiga
nyálkáján korcsolyázott
mellette bajszos
vén hangya
nagy hagyma héját cibálta
    utálva
két lepke tapsolt
szárnyukról hullt a por
és a fák tetején szólt
madárszájból
a kis éji zene
                (hajnalban? ejnye!)
a sarkon épp befordult
egy pap
egy papírt sodort a szél
potyogtak róla a betűk
    szerteszét

s a horizonton az ég épp
szép karmazsin vörösre nevette
hatalmas sárga szemét

félelem

akkor éjjel
(nyár volt
forró nyár)
a Holdról leszállt
egy fekete ló
riadtan néztem
az ablakon át
    és az óra a falon
    ütött
    tik – tak – tikkasztó hőség

az asztalon a gép
felmordult
kinézett a szekrény
az ajtaján
libbent a függöny
elszaladt a falon
egy lepke-árny
    és az óra a falon
    ütött
    tik – tak – tik – takarj be

te valamit morogva
elfordultál tőlem
s én egyedül
dühösen néztem
a szobában settenkedő időt

[ha felsikítasz]

1)
inged gallérjára
meggy vére cseppent
mikor megcsókoltalak

nem mossa ki a foltot
két szorgos kéz
nem felejti a csókot
két meggyszínű száj

2)
ha felsikítasz
– csendet akarok ! –
a hallgatás cserepei
a piros szilánkok
megcsillannak az
összeszorított ajkakon

3)
nyár este volt
árnyékunkon ült a sötét
hallgattunk – a távolban
vaskerekek veszekedtek

[fogtam a kezed és
megmutattam
milyen a szerelem

tövisek

ha a tövisek combod felé ugranak
növeszd meg körmeid
ha karmok nyílnak a karokból
szorítsd ökölbe karcos hangodat
ha torkodhoz nyúlnak a szavak
és a betűk lefolynak a sárga papíron

köss virágcsokrot a csillagokból

négysor(s)

(1)

sikítva állok a sarokban
odakint megdermedt nyárfa
világom elfér a markomban
a mindenség katatón álma

(2)

én ott élek – ahol az apró madarak
ahol a kékre fagyott szavak
a kékre fagyott ősi vágyak
ahol az álmok a madarakkal szállnak

(3)

és most elsüllyedek köztetek
hol nincsen élet
lábam óvatosan megremeg
játszanak velem a fények

(4)

ráfagyott árnyékom a tükörre
homokszemek talpam alatt
lefekszem eléd keresztbe
megfeszül összezárt ajkad

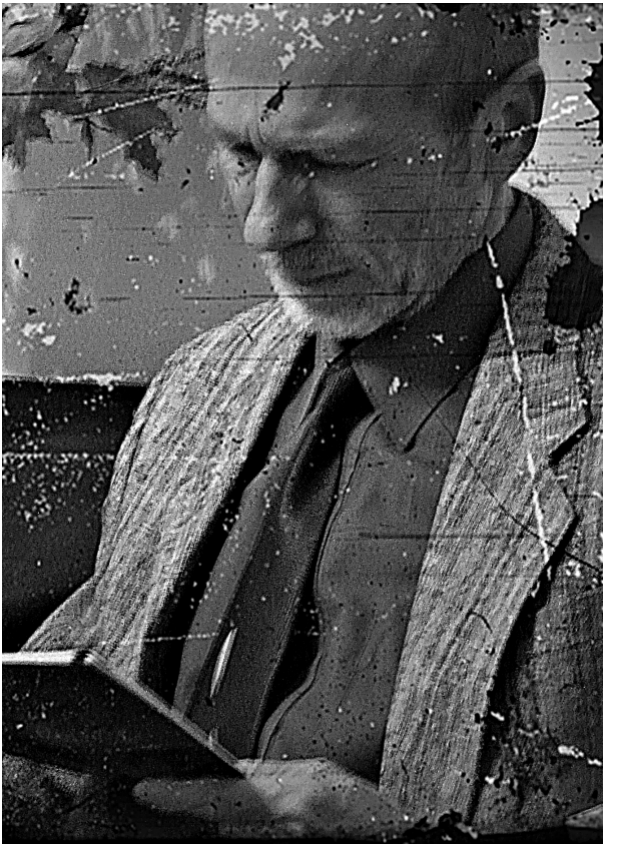

idézetek

(1)

Alain Bosquet: 100 jegyzet egy magányhoz
„Egyedül van...
Minden tudása csempészáru.”
(ford.: Somlyó György)

nem szólnak hozzám a folyók
sárga vizük átfordul
másik oldalukra

hiába kérdem a fákat
felkiáltójelek a dombokon
csak a ködděl suttognak ágaik

a madarakhoz kiáltok
riadtan szállnak
csőrükben sziklákat cipelnek

emberek állnak mindenütt
kezükben csomagok
zászlók és használt szögek

körülöttem némán ülnek
köpenyeik alatt rejtegetve az igazságot
a komor szibillák

(2)

André Du Bouchet: Emelet
„a fejsze... rákönyököl
a szélre”
(ford.: Somlyó György)

kifordulnak cipőm alól a kövek
az utcatáblák elrejtik arcukat
hanghullámok ülnek a felhőkön
és a perspektívákat mérik szextánsaikkal

lehalkítom a rádiót és ragasztószalaggal
összeillesztem a szétfolyó hangokat
nem nekem szólnak a ripacsok
csak a névtelenek hallgatják őket
míg aranyerüket simogatják

hozzád fordulok
kabátodon lifeg egy gomb
leesett hajszálamat lesöpröd arcodról

(3)

Lorand Gaspar: A negyedik halmazállapot
„Senki se tudja
Mi a színek sorsa mikor nincsenek szemek.”
(ford.: Somlyó György)

a képeket lecserélik
már nem őrzi őket ezer cerberus
valahol máshol gyökeret ver végre
az idő

a kezek fehér és fekete csontokat
illesztenek össze – a hangok
tűket vernek a fáradt fülekbe
a forró puskák csövében
elhervadnak a virágok

aztán elfogynak az ötletek
állok az óceán közepén
a hullámokat simogatva
tíz körmömet a madárnak adom

a nap elunva magát
elkóborol más galaxisokba

(4)

Lorand Gaspar: A negyedik halmazállapot
„És a dolgok csodálatos
Félelmekkel színeződnek.”
(ford.: Somlyó György)

tenyeremből jázminok nőnek
mind neked adom

Dali kertjében
Don Quijote szurkálja a napot
a dombok hajlatán sétál a szél
és fekete árnyakkal csókolózik
egy őrült terelgeti
a villanyoszlopokat

szemedet kiveszed és a múzeumban
Mona Lisa elé teszed gondosan
melleid alól zene szól

a halál csak szép lehet – gondolom –
mert senki sem jön vissza
hogy köszönjön nekem

(5)

Jacques Réda: Egy költő halála
„...a barlangban ő tudta egyedül,
Hogy ugyanúgy kell meghalnia, mint a szavaknak,
a szörnyeknek és a csillagoknak.”
(ford.: Somlyó György)

rólad írok
tudom – nem érted
füleid a zsebedben csörgő
arcokat hallgatják
szemeid fekete sávokon rohannak

hátad mögött parancsszavak
vasárnapod húsleves karikája
este fények villognak
szarkofágod titkos mélyén
és ölelésed peterakás

de én
én helyetted látom
ahogy az utcasarkon
a fénysugarak találkoznak
és elmélyülten hallgatom
az idő panaszkodását

(6)

Joyce Mansour: Szakadások
„...csókjaink előbb halnak meg mint az éjszaka”
(ford.: Somlyó György)

a hold rám tátja száját
csillagokat gyújtok
a széken hagyom az illatomat
hangomat csészék közé rejtem
magamat tükörre karcolom

miközben engem
a lépcsők gégéje nyeldes
átfordulsz másik oldaladra
álmodban lábunkat keresztbe tesszük
majd megbúvok öledben

de én motorzúgásba temetem arcomat
szememmel fényeket keresek
megfulladok a monoton kopogásokban

és te a messzeségből nem hallod
ahogy rád gondolok

(7)

Jacques Roubaud: B.Y. három vagy tizenkilenc költemény
„Kérded mire valók ezek a mezítelen testek a parton
ez a napfény ezek a hétalvók ezek az esélyek”
(ford.: Somlyó György)

kérded – ki vagyok én ?
mosolyom görbül akár a fény
hangom tengert simító szél

naptár vagyok – perceket súrolnak szárnyaim
sivatagi magányban dúdoló pálmafa
elfúló szívdobogás

én vagyok az idegen akit nap faragott
egy vörös hajnalon unatkozva
szálkás pad vagyok végtelenbe görbült sín
megrepedt dobot verő komédiás
elsózott vasárnap sodródó papír az utcán
rémülten zuhanó madár

semmi vagyok – mondom
kövek közt alvó csillám

(8)

Michel Deguly: Epigrammák
„A költészet akár a szerelem mindent a jelekre bíz”
(ford.: Somlyó György)

a világ arcáról fakó rózsaszirmok hullnak
megdermednek a sajnálkozások
remegnek a gitárok húrjai
zokognak a halottak a férgek melléjük bújnak
virágokat cipelnek az égből

a vers meghal a csendben
az alvó betűk kifakulnak
magukban összeroskadnak
magányukban felhasítják ereiket

minden olvasás lágy ujjak tapintása
marcangoló harapás testéből ütleg és csók és
vallatás
sikítva született
ezer karma van és ezer arca

döntsd hátára erővel és mégis lágyan
szorítsd magadhoz
és ezer bika erejével hatolj belé
– de tisztelettel

(9)

Karl Vennberg: Kérded, a halál...
„a halál nagyobb-e a virágnál...”
(ford.: Weöres Sándor)

ketten voltunk a szobában
ő közömbösen villogott
s láttam – hiába fogtam be
sápadt szemeimet – – –

valahol véget ért a csata
a hollók ráérősen hármat ugrottak
eltört vasak karcolták
a még szédült levegőt
és a homok horpadásait
próbálgatták az esőcseppek

csak egyvalaki nézelődött dúdolva
a testek között:

isten
óvatosan próbálta összeilleszteni
az összekeveredett csontokat

(10)

Werner Asperström: Hólevél
„Igazad van, a síkság fájdalmasan szabad
és a király csöndje szigorú.”
(ford.: Thinsz Géza)

hallgass
szád sarkában
nevetséges a hab

a hold és a nap
csak tévedésből jár erre
hogy megkérdezze: hogy vagy
kezedben üvegcserép
ujjaid elbarnult virágcsokor

hátadon hét korbács nyoma
és a hang minduntalan
vágyaidba harap

hallgass
majd eljön az ideje
mikor egyetlen csendes kérdésedtől
összeroskad
a cirádás palota

(11)

Erik Lindegren: Séta a téli alkonyatban
„(most alszik bennünk minden állat,
csak a szív pillangói libegnek)”
(ford.: Tótfalusi István)

a tegnapi eső tócsáit kerülgetem
a kapualjakban lesütött szemek
egy lámpa köhög csendesen
lassan táncoló fejem felett

tátott szájú kerékvetők között
mérgesen mordul egy autó
a balkon rácsain könyököl
pár mozdulatlan léghajó

egymáshoz nyúl őszülő fa alatt
két fiatal s a lány rám kacsint
csókok ízét érzem a számban
mialatt süvítve felkap a lift

(12)

Tomas Tranströmer: Az utazás
„Megérkezett a vonat,
és elvitte az arcokat és aktatáskákat.”
(ford.: Thinsz Géza)

az alagút hosszú teste kinyúlt
mint aki éppen lefeküdt
és nem mozdult
cipőm megkarcolta a követ

a gép szemei csíkot húztak
az ásítozó falra
és néztem
ahogy egy lány mellei ütemet rezegtek
míg kabátja után kapott a szél

sziszegve kifordultak a lábak
a zöld dobozból
végtelen kaméleon indult
zsákmányra vadászni

a lány táskájából
felém pillantott egy lepke
és én vonakodva léptem utána
azon a furcsa reggelen

(13)

Karl Vennberg: Kérded, a halál
„Itt van életünk pillanata, rövid akár a vészjel.”
(ford.: Weöres Sándor)

ha elmegyek
a csontokat gondosan becsomagolom
és papírlapok közé rejtem
a nevető arcokat

ez a fű itt szép
és a keselyűk karmai
a kövek ereiben csendesen
lüktet a vér
itt beszélhetek az utcalányokkal
a tarkón lőtt tavaszról

de elmegyek
mert rám fordulnak
a nyikorgó sarokvasak

tegnap este megkérdezted:
odaadok-e neked az életemből
ötvenvalahány szeletet...

elveszett címek

majd egyszer tükör leszel
beléd néz a világ
– a bal jobb lesz és
jobb a bal – tehát

semmi sem változik
csak
két jáspisszemedből hullnak
fordítva a könnyek
ki tudja melyik tenyeremre

elveszett címek

ne takard el azokat
az apró ráncokat
kedves
amit az idő hajtogatott arcodra
figyelj !

Venus istennő az örökéletű is
megöregedett

combján burjánzó erek
és mellei lehajoltak
mint akik alusznak

ám – látod – minden képen
mit magáról osztogat a cirádás
múzeumoknak

az ifjú
a csodálatos
a vágyakat keltő
szerelem mosolyog ránk
két sziromajkával

persze
most beteg vagy és két karod
válladba szúrt csont
a hangod pedig elpattant
gordonkahúr
csak gondolataid őrzik az elmúlt
rengeteg év napfelkeltéjét

régen büszke fejeden ült a Nap
kezedből földre szálltak
intelmeid és millió pacsirta

akkor féltem még
hogy kiáltásodtól megrepednek
a csillárok üvegkristályai
most

a kezemre támaszkodsz
és lábad nem hagy nyomot
a szűz hóban

csukd be szemedet
hogy el ne repüljenek belőle
az izgatott vándormadarak

elveszett címek

én ki vagyok ? a fényrágta hajamban
játszanak az ősz szálkák lábamon
a köröm megnőtt meg ne karcoljalak
szeretkezés közben szememben
loch-nessi szörny mondom vigyázz
a fogaim között sziszegnek csikorognak
a szomorú í betűk

és ki vagy te ? szemed színére fested
a hajad egy ránc a homlokodon hiába
a púder és a combod most keményen
feszül két szálfa az erdődben és mindig
ijedten felsikoltasz ha megkérdezem
egészen véletlenül hogy mi lesz holnap
rémülten kérded – és lesz ?

mondd – most miért jár ujjad dübörögve
görcsbe rándult hátamon ?
mondd – vajon kirepültek már ajkaid közül
a tegnap kapott pofonok ?
mondd – ha szeméremajkadra tapad szám
miért ontja rám combjaid köze
a könnyeket ?

ahogy a madarak csőrükkel kopognak a
fejemen ahogy a csikket blúzok nyílásába
pöccintem – a parázs még pirospacsit játszik
a molekulákkal ujjaim körmén japán
rajzfigurák ölik a sárkányokat

ahogy feldübörög a motor a hangyabolyon
átszaladó kerekek százakat ölnek sírva
temetik őket a madarak

a tükörben

ahogy a tükörben megfordul a világ a
tengelye körül hirtelen – erre ugye nem
gondolt egy ókori szakállas tudós sem

ahogy a kezedet fogom – ma ez már
egy képtelen kép

elveszett címek

megkérdezted mi történt és most
a késes egyenes sorban az asztalon
unatkozva vagdossák a makaróni-fényszálakat
némán nézem a
a szekrények ajtajai halkan nyílnak
csukódnak kijönnek és összehajtogatva
magukat bőröndbe

tegnap volt egy mosoly az orromon
és a rádióban hangosan
most ijedten rándulnak össze a
függönyök szállnak a szilícium-csillagok
a kilincs kidugja nyelvét kattanva
és a falról
valahol elveszett betűk énekelnek

talpamból gyökerek nőnek a padlóba
a huzat
de azért köszönöm a tegnapot

lehetne éppen tavasz vagy nyár is
de ősz van a színes madarak
belepik a fákat ülnek az ágakon
mint a levelek mígnem lehullnak

meg a mezőkön – fekete virágok
károgva fel-felszórják magukat
az eső meg esik két bénán lelógó
szárnyukra és kopogó csőrükre

lehetne éppen tavasz vagy nyár is
de ősz van és mindjárt itt a tél
ideje megvetni az ágyat
örülni a sunyin mosolygó napnak
és ideje nekilátni a búcsúzásnak
már csak szépeket mondani
és sajnálni magunkat

elveszett címek

csak három lépés vagy harminc és
vaskeresztek alá állhatsz ólom-mozaik
ablakok mögé kőből faragott kis
angyalok mögé görnyedt hátak mögé

a köhintések visszhangját szégyelled
itt most suttogások kúsznak a padok
között és ha a fejekre szakad a hang
a monoton kézmozdulatok hirtelen
összeakadnak a megvert melleken

ha kilépsz
kabátod alá beszorult kérdéseidet
elfelejted
és a galacsinná gyúrt tízparancsolatot
egy elegáns mozdulattal vállad felett
a szemétkosárba dobod

elveszett címek

végül mindenki meg fog halni énteő
a kocsma ablakán kihajoló ránc az
utca kövén elbotló indulat a pap a munkás
a szomszéd a rendőr és akit éppen ütlegel
a kétségbeesés a nedves vágyaink

a mezőn térdre rogynak a béklyózott
lovak az eke berozsdásodik és a gabonák
punk-frizurás feje is a földre hull
a gyárakban végképp elromlik a gép
a mosolyok dermedten nézik ahogy
hull a hó mielőtt az ajkakra fagynak

a halak szája örökre elnémul és szemüket
lesunyva táncolnak egy utolsót
a házak a földre rogynak és a hegyek
az autók és minden intelem

aztán csak egy írás marad a sivatagi barlangban
de nem lesz ki elolvassa

négy sorban

te

Pilátus márványcsészében mossa kezeit
a tömeg izgatottan számolja köveit
Mária könnyeit (halkan csukd be az ajtót)
Barabás kockája pörög a poros kövön

csendélet

Liszt csendben zongorázik a szekrény tetején
Madonna a falon ül – szemében kék remény
bicsakló fény (ujjaim közt reszkető parázs)
Salvador Dali elefántokat terelget

négy sorban

orbis pictus

a sarkon rongyokba öltözött véletlen áll
villamosba tömődött élet – az ajtó zár
vírust szemező madár (körömnyom arcomon)
koncert folyik a roggyanó hidak alatt

négy sorban

szerelem

a szerelem szememből felszálló seregély
ajkam sarkán feszülő szivárvány buborék
torkomban zenélő szélkerék (gyere haza)
némán fekszik a földben – tegyél rá virágot

tartalom

életskicc ... 2
ajánló ... 3
a bookhouse ajánlója ... 3
ajánlom... ... 4
feketén & fehéren ... 6
zavar ... 7
szorongás ... 8
sor(s)ok ... 9
[azt szeretném] ... 10
[most] ... 11
[egyre többször gondolsz a halálra] ... 12
[késő van] ... 13
[sosem vagyunk egyedül] ... 14
szerelem ... 15
felülemelkedni ... 16
magány ... 17
hirtelen ötlet ... 18
harapások ... 19
út ... 20
hangod ... 21
[gondolni...] ... 22
a félelmetesekhez ... 23
a vakondok álma ... 25
ember ... 26
[a mozdulatlanság fáj] ... 29
az én világom ... 30
effektusok ... 31
fényre várva ... 33
madarak köszöntése ... 34
hangok titkai ... 35
te én és a galamb ... 37
gyűjtemény ... 38

üzenetek 39
ezek a szavak 40
jó lenne 41
szem-pillanat 42
az életed arca 43
utolsó vers 44
snap 45
miért? 46
éneklő madarak 47
szótlanul 50
felemelt kézzel 51
repülni 52
meztelen 53
[én tudom...] 54
csillagok 55
hallgatni 58
szögek jajgatása 59
talán 60
börtönök 61
zuhanni 64
a szögek 65
csend/élet 66
félelem 67
[ha felsikítasz] 68
tövisek 69
négysor(s) 70
idézetek 75
elveszett címek 88
négy sorban 97